

*Sygn. akt VI A Ca 473/15*

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

*Dnia 20 kwietnia 2016 r.*

*Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:*

*Przewodniczący – Sędzia SA Krzysztof Tucharz*

*Sędziowie: SA Ewa Klimowicz - Przygódzka*

*SA Grażyna Kramarska (spr.)*

*Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Męczkowska*

*po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2016 r. w Warszawie*

*na rozprawie*

*sprawy z powództwa (...) S.A. w W.*

*przeciwko Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego*

*o nałożenie kary pieniężnej*

*na skutek apelacji pozwanego*

*od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów*

*z dnia 19 stycznia 2015 r.*

*sygn. akt XVII AmK 20/13*

*1. oddala apelację;*

*2. zasądza od Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.*

*Sygn. akt VI A Ca 473/15*

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 sierpnia 2013 r. nr (...) Prezes Urzędu Transportu Kolejowego, na podstawie art. 104 § 1 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz art. 13 ust. 1 pkt 8, art. 14 ust. 4, art. 66 ust. 2aa ustawy o transporcie kolejowym, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego nałożył na (...) S.A. z siedzibą w W. płatną do budżetu państwa karę pieniężną w wysokości 177.264,36 zł (równowartość 44.100 euro) t.j. w wysokości 350 euro za każdy dzień zwłoki w wykonaniu decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 22 lutego 2013 r., poczynając od dnia 23 kwietnia 2013r. do dnia wydania decyzji czyli do dnia 26 sierpnia 2013 r.

W odwołaniu od tej decyzji powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. powołał się na zarzuty:

- naruszenia art. 66 ust. 2aa ustawy o transporcie kolejowym poprzez wydanie decyzji o nałożeniu kary pieniężnej w sytuacji, gdy nie było podstaw do wydania takiej decyzji, ponieważ powód nie pozostawał w zwłoce, bowiem wykonał decyzję z dnia 22 lutego 2013r. przez podjęcie działań wskazanych przez Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego;
- sprzeczności ustaleń organu z materiałem dowodowym zebrany w trakcie postępowania, polegającej na błędnym przyjęciu, że powód nie wykonał zaleceń zawartych w decyzji Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego z dnia 22 lutego 2013 roku poprzez nieuzyskanie świadectwa podczas, gdy powód wystąpił o wydanie takiego świadectwa, jednak niemożliwe było uzyskanie go w określonym przez organ terminie;
- błędu w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że prowadzenie ruchu kolejowego na linii T. – L. w momencie, kiedy urządzenia do prowadzenia ruchu kolejowego nie posiadały świadectwa dopuszczenia do eksploatacji, powodowało zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu kolejowego.

Powołując się na powyższe zrzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Transportu Kolejowego wniósł o oddalenie w całości odwołania oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2015r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił w całości zaskarżoną decyzję Prezesa z dnia 27 sierpnia 2013r.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 22 lutego 2013 r. pozwany wydał decyzję o nr (...) w zakresie ograniczeń eksploatacyjnych na obiektach mostowych w km 9,120 oraz w km 41,783 linii nr (...) T. – L. w związku ze stwierdzeniem zagrożenia bezpieczeństwa ruchu kolejowego. Decyzją tą pozwany zobowiązał powoda do podjęcia natychmiastowych, wszelkich, niezbędnych i efektywnych działań naprawczych, mających na celu spełnienie warunków technicznych i organizacyjnych, zapewniających bezpieczne prowadzenie ruchu pociągów na w/w obiektach mostowych. Pozwany wyznaczył termin realizacji działań naprawczych do dnia 22 kwietnia 2013 r. Powyższa decyzja była wynikiem stwierdzenia przez pozwanego nieprawidłowości w zakresie spełniania przez wyroby przeznaczone do stosowania w infrastrukturze kolejowej zasadniczych, szczegółowych lub innych wymagań t.j. przez zabudowany system przytwierdzenia szyny w otulinie (...) z wykorzystaniem materiału (...) na obiektach mostowych linii nr (...), T. – L. w km 9,120 oraz w km 41,783. W dniu 23 kwietnia 2013r. pozwany wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie zwłoki w wykonaniu nakazu określonego w w/w decyzji. W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu powyższego postępowania powód pismem z dnia 6 maja 2013 r. wskazał, że nie pozostaje w zwłoce, bowiem podjął szereg działań interwencyjnych i systemowych: wprowadził na obiektach w km 9,120 oraz 41,783 linii nr (...) T. – L. ograniczenia prędkości ruchu pociągów do 60 km/h, gwarantujące bezpieczne prowadzenie na nich ruchu oraz objął oba obiekty wraz z nawierzchnią torową wzmocnionym nadzorem diagnostycznym. Podniósł ponadto, że po wystąpieniu do producenta (...) sp. z o.o. wypracowana została i podpisana umowa trójstronna z jednostką badawczą celem przeprowadzenia badań eksploatacyjnych koniecznych do uzyskania świadectwa dopuszczenia do eksploatacji dla typu budowli przeznaczonej do prowadzenia ruchu kolejowego, dla systemu nawierzchni bezpodsypankowej typu (...) z zastosowaniem materiału (...), a w dniu 15 kwietnia 2013 r. producent (...) sp. z o.o. złożył w Urzędzie Transportu Kolejowego wnioski o wydanie na czas badań świadectwa dopuszczenia do eksploatacji wraz z kompletem wymaganych dokumentów.

Sąd Okręgowy uznając, że odwołanie powoda zasługuje na uwzględnienie, w pierwszej kolejności wskazał na to, że w przypadku decyzji nakładającej karę pieniężną obowiązuje wyższy standard ochrony praw przedsiębiorcy ze względu na konieczność zapewnienia skuteczności w polskim porządku prawnym przepisom Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wartości w zakresie, w jakim Europejski Trybunał Praw Człowieka przyjmuje, że gdy dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, to zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacji powinny odpowiadać wymogom analogicznym do tych, które obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.09.2010 r. sygn. III SK 8/10 niepubl. i wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12.01.2011 r. sygn. VI ACa 782/10 niepubl.). Podkreślił też, że decyzja organu administracji

rozstrzygająca sprawę administracyjną co do jej istoty (art. 104 k.p.a.) w swojej części określonej jako rozstrzygnięcie powinna zawierać wiążące ustalenie konsekwencji stosowanego przepisu prawa materialnego, a decyzja nakładająca na stronę postępowania administracyjnego obowiązek określonego zachowania, powinna obowiązek ten wyrażać precyzyjnie, bez niedomówień i możliwości różnej interpretacji. Powołując się na pogląd wyrażony w komentarzu do Kodeksu postępowania administracyjnego (por. Andrzej Wróbel w Komentarzu aktualizowanym do art.107 Kodeksu postępowania administracyjnego – LEX), Sąd Okręgowy uznał za niedopuszczalne rozstrzygnięcie o części uprawnień lub obowiązków stron w osnowie decyzji, a o pozostałej części w uzasadnieniu. Odnosząc te uwagi do decyzji Prezesa z dnia 22 lutego 2013r., Sąd ten ocenił, że rozstrzygnięcie zawarte w tej decyzji jest nieprecyzyjne, gdyż nie wymienia ani warunków technicznych i organizacyjnych, które mają być spełnione, ani działań naprawczych, których podjęcia pozwany oczekuje. Zdaniem Sądu nie można było uznać za rozstrzygnięcie sprawy wszczętej w trybie art. 14 ust. 1 ustawy o transporcie kolejowym sformułowania, w którym adresat decyzji ma podjąć według własnego uznania działania dla osiągnięcia uznaniowego stanu „bezpiecznego prowadzenia pociągów”. Sąd Okręgowy podzielił też pogląd powoda, że decyzja z dnia 22 lutego 2013r. zawiera nakaz „podjęcia” działań w terminie do 22 kwietnia 2013 r. a nie osiągnięcia w tym terminie rezultatu. Bezspornym jest zaś, że powód wprowadził ograniczenie prędkości na przedmiotowych obiektach do 60 km/h jak i że rozpoczęte zostały przez niego badania i przygotowania do złożenia dokumentów do uzyskania świadectwa dopuszczenia do eksploatacji przedmiotowych obiektów oraz że w dniu 15 kwietnia 2013 r. wniosek w tym przedmiocie został złożony przez (...) sp. z o.o. W ocenie Sądu Okręgowego powód przed dniem 22 kwietnia 2013 r. podjął działania w celu wykonania decyzji z dnia 22 lutego 2013 r., a brak uzyskania rezultatu przed tym terminem, jak również kwestia, czy działania te były wystarczające, nie mogą stanowić podstawy do uznania, że powód pozostawał w zwłoce w wykonaniu decyzji. Nieprecyzyjne i niejednoznaczne sformułowanie przez organ administracji obowiązku ciążącego na stronie uniemożliwiało bowiem skuteczne stawianie zarzutu, że obowiązki te nie zostały wykonane w sposób właściwy, a tym samym zastosowanie przez pozwanego przepisu art.66 ust.2 aa pkt 2 ustawy o transporcie kolejowym. W rezultacie Sąd Okręgowy uchylił zaskarżoną decyzję z dnia 27 sierpnia 2013r. z uwagi na brak podstaw do jej wydania (art. 479<sup>75</sup> § 2 k.p.c.) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu.

W apelacji od tego wyroku pozwany zaskarżył wyrok w całości, wnosząc o zmianę wyroku poprzez oddalenie w całości odwołania powoda od decyzji z dnia 27 sierpnia 2013r., ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Pozwany sformułował zarzuty naruszenia przepisów postępowania:

- art. 479<sup>75</sup> § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy odwołanie nie zawierało zarzutów uzasadniających jego uwzględnienie oraz gdy istniała podstawa prawna do wydania decyzji;
- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez zaniechanie wskazania dowodów, na których oparł się Sąd rozstrzygając sprawę, niewyjaśnienie podstawy prawnej zaskarżonego wyroku oraz zastosowanie wadliwej podstawy prawnej rozstrzygnięcia t.j. art. 66 ust. 2aa pkt 2 ustawy o transporcie kolejowym;
- art. 233 k.p.c. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych wyrażający się w uznaniu, że rozstrzygnięcie zawarte w decyzji z dnia 22 lutego 2013r. jest nieprecyzyjne, choć jest ono zgodne z treścią przepisu art. 14 ust. 1 ustawy o transporcie kolejowym, który nie wymaga określenia wymogów wskazanych przez Sąd Okręgowy oraz w uznaniu, że przygotowanie do złożenia dokumentów do uzyskania świadectwa dopuszczenia do eksploatacji typu dla systemu przytwierdzenia szyny w otulinie (...) z wykorzystaniem materiału (...) oraz złożenie wniosku przez (...) Sp. z o.o. wskazuje, iż powód nie pozostawał w zwłoce w wykonaniu decyzji.

Pozwany wskazał także na naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 14 ust. 1 ustawy o transporcie kolejowym poprzez jego wadliwą wykładnię i niewłaściwe uznanie, że rozstrzygnięcie decyzji powinno precyzyjnie wymieniać warunki techniczne i organizacyjne, które muszą być spełnione oraz działania naprawcze, których pozwany oczekuje;

- art. 66 ust. 2aa pkt 2 ustawy o transporcie kolejowym poprzez jego wadliwe zastosowanie i uznanie, że podstawą prawną wydania decyzji z dnia 27 sierpnia 2013r. był art. 66 ust. 2aa pkt 2 tej ustawy;

- art. 66 ust. 2aa pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym w związku z art. 14 ust. 1 tej ustawy poprzez jego wadliwą wykładnię i jego niezastosowanie w sytuacji, gdy prawidłowa wykładania przepisu prowadzi do wniosku, że powód pozostawał w zwłoce w wykonaniu decyzji z dnia 22 lutego 2013r., a więc pozwany zasadnie nałożył na niego karę pieniężną na mocy decyzji z dnia 27 sierpnia 2013r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy oraz sformułowaną przez ten Sąd ocenę, że brak było podstaw prawnych do wydania decyzji z dnia 27 sierpnia 2013r., co powinno skutkować jej uchyceniem w całości.

Nie mógł okazać się skuteczny postawiony w apelacji zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c. Zgodnie z ugruntowanym już stanowiskiem Sądu Najwyższego w tej kwestii, podzielanym także przez Sąd Apelacyjny, uchylenie wyroku Sądu w rezultacie uwzględnienia takiego zarzutu jest możliwe jedynie wyjątkowo - wówczas, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera tak kardynalne braki, że niemożliwe jest dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, a tym samym przeprowadzenie kontroli instancyjnej, bowiem tylko wówczas stwierdzone wady uzasadnienia wyroku (sporządzanego już po wydaniu rozstrzygnięcia) mogą mieć wpływ na wynik sprawy (vide wyroki Sądu Najwyższego odnoszące się co prawda do uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji, ale adekwatne również do oceny skutków braków uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji: z dnia 3 lutego 2012r. I UK 290/11, z dnia 20 maja 2014r. I PK 295/13, z dnia 2 grudnia 2014r. I UK 139/14, z dnia 24 czerwca 2015r. II CSK 435/14). W niniejszej sprawie treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wyjaśnia, z jakich przyczyn Sąd Okręgowy uznał decyzję Prezesa z dnia 27 sierpnia 2013r. za wydaną bez podstawy prawnej i jakie przepisy prawa legły o podstaw takiej oceny. Co prawda wyniki oceny materiału dowodowego, będącego podstawą ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, zostały przedstawione w sposób bardzo lakoniczny, jednak z uzasadnienia wyroku tego Sądu wynika, że podstawą tych ustaleń były posiadane przez Sąd Okręgowy dokumenty – nie budzące wątpliwości tego Sądu. Pośrednio zaś na to, jakie dokumenty były podstawą dokonanych przez ten Sąd ustaleń, wskazuje sama treść tych ustaleń, w której Sąd powołuje się na wydanie określonej decyzji czy postanowienia oraz na wymianę między stronami pism o treści cytowanej przez Sąd. Strona pozwana w apelacji nie kwestionuje okoliczności faktycznych ustalonych przez Sąd Okręgowy na podstawie materiału dowodowego znajdującego się w aktach obu postępowań a jedynie wnioski, do jakich doszedł Sąd Okręgowy w procesie stosowania przepisów prawa w odniesieniu do tych okoliczności (że powód nie pozostawał w zwłoce z wykonaniem obowiązku nałożonego decyzją z dnia 22 lutego 2013r., że rozstrzygnięcie zawarte w tej decyzji jest nieprecyzyjne).

Pozwany nieskutecznie zarzucił też Sądowi Okręgowemu wskazanie błędnej podstawy prawnej, nieprzystającej do stanu faktycznego niniejszej sprawy. Wymienienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przepisu art. 66 ust. 2aa pkt 2 ustawy o transporcie kolejowym (a nie punkt 1) jako podstawy wydania uchylonej decyzji należy uznać za oczywistą omyłkę pisarską, bowiem z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy rozważał podstawy nałożenia przez pozwanego kary za zwłokę w wykonaniu decyzji Prezesa (o czym stanowi przepis art. 66 ust. 2aa pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym) a nie w wykonaniu wyroku Sądu.

Nie doszło także do naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym. Z oczywistych względów przepis ten posługuje się ogólnymi sformułowaniami pozwalającymi na jego zastosowanie do każdej sytuacji stwierdzenia przez Prezesa UTK naruszenia przepisów skutkującego powstaniem zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu kolejowym i zobowiązaniem podmiotu odpowiedzialnego do usunięcia tego naruszenia. To, że ustawodawca posługuje się takimi sformułowaniami w ustawie, nie oznacza jednak, że tak samo uczynić może organ administracji, wydając jednostkową decyzję w określonym stanie faktycznym. W takim

indywidualnym rozstrzygnięciu, skierowanym do konkretnego adresata, organ ma obowiązek sprecyzować, jakie naruszenie prawa, jakie nieprawidłowości stwierdził i precyzyjnie - w odniesieniu do tych konkretnie ustalonych nieprawidłowości i naruszeń - określić zobowiązanie do ich usunięcia. Można zgodzić się ze skarżącym, że nie jest to równoznaczne ze wskazaniem w decyzji sposobu działania adresata decyzji, z narzuceniem mu czynności, jakie ma podjąć, jednak niewątpliwie nałożony obowiązek winien być tak sprecyzowany, by wiadomym było, jak rezultat ma zostać osiągnięty.

Należy w tym miejscu wskazać na niekonsekwencję stanowiska samego pozwanego, który obecnie w apelacji kwestionuje swój obowiązek precyzyjnego określenia w decyzji zobowiązania przedsiębiorcy, podważając tym samym ocenę Sądu Okręgowego, a który wcześniej w uzasadnieniu decyzji z dnia 27 sierpnia 2013r. powoływał się na to, że w uzasadnieniu decyzji z dnia 22 lutego 2013r. wyraźnie wskazał sposób wykonania nałożonego obowiązku poprzez: uzyskanie świadectwa dopuszczenia typu dla systemu przytwierdzenia szyny w otulinie (...) albo poprzez wymianę systemu przytwierdzenia na system posiadający stosowne świadectwo. Decyzja z dnia 22 lutego 2013r. – wbrew powyższym twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu decyzji z dnia 27 sierpnia 2013r. – nie nakładała na powoda tak określonego obowiązku. Nakazywała ona bowiem powodowi jedynie podjęcie działań (wszelkich niezbędnych i efektywnych działań naprawczych) mających na celu spełnienie warunków technicznych i organizacyjnych zapewniających bezpieczne prowadzenie ruchu pociągów na obiektach mostowych wymienionych w decyzji oraz nakazywała wprowadzenie ograniczeń eksploatacyjnych do czasu usunięcia nieprawidłowości (które to ograniczenia niespornie zostały przez powoda wprowadzone w terminie zakreślonym w decyzji). Z takiego zapisu nie sposób wywieść żadnego szczegółowego obowiązku, jaki miałby zrealizować powód. Jego - jako zarządcy linii kolejowej - ogólnym obowiązkiem było bowiem i jest podejmowanie działań mających na celu spełnianie warunków technicznych i organizacyjnych zapewniających bezpieczne prowadzenie ruchu pociągów. Jedynie analiza uzasadnienia decyzji z dnia 22 lutego 2013r. pozwala na określenie, jakie nieprawidłowości miał na myśli pozwany, wydając tę decyzję – eksploataowanie wymienionych w decyzji obiektów mostowych bez wymaganego świadectwa dopuszczenia do eksploatacji typu budowli dla systemu przytwierdzenia szyny w otulinie (...) z wykorzystaniem materiału (...). Ustalenie powyższego nie oznacza jednak, że mocą decyzji z lutego 2013r. nałożono na powoda obowiązek osiągnięcia w terminie do dnia 22 kwietnia 2013r. określonego rezultatu w postaci usunięcia stanu eksploataowania w/w obiektów bez wymaganego świadectwa dopuszczenia do eksploatacji. Sąd Okręgowy zasadnie ocenił, że w decyzji tej nakazano jedynie podjęcie w terminie do dnia 22 kwietnia 2013r. ogólnie opisanych czynności a nie osiągnięcie określonego skutku w tym terminie. Z treści osnowy decyzji nie sposób nawet wywieść, jaki konkretny cel Prezes UTK miał na myśli, nakazując powodowi podjęcie czynności, w szczególności nie można z niej wyprowadzić wniosku, że celem, do jakiego miały zmierzać (w nieokreślonej przyszłości) czynności podejmowane przez powoda, miało być eksploataowanie obiektów mostowych z zastosowaniem systemu przytwierdzenia szyn w otulinie (...) posiadającego stosowne świadectwa dopuszczenia do eksploatacji, bowiem taki wniosek wynika dopiero z zapoznania się z uzasadnieniem decyzji. Sąd Okręgowy prawidłowo także wskazał na to, że to osnowa decyzji (a nie jej uzasadnienie) winna określać obowiązki, jakie nałożone zostają na przedsiębiorcę pod sankcją kary pieniężnej. W decyzji z dnia 22 lutego 2013r. obowiązkiem takim było podjęcie czynności mających na celu spełnienie warunków technicznych i organizacyjnych zapewniających bezpieczne prowadzenie ruchu pociągów. W zakres takich czynności niewątpliwie zaś wchodzi działania powoda polegające na zawarciu porozumienia trójstronnego, na podstawie którego producent systemu przytwierdzenia szyny wszczął procedurę zmierzającą do uzyskania świadectwa. Czynności te zostały podjęte przez powoda w terminie do dnia 22 kwietnia 2013r., nie występował zatem stan zwłoki powoda w wykonaniu decyzji. Wymierzenie powodowi kary pieniężnej za to, że do dnia 22 kwietnia 2013r. nie uzyskał stanu, w którym na obiektach mostowych wskazanych w decyzji zastosowane systemy przytwierdzenia szyn posiadałyby wymagane świadectwa (obojętnie czy poprzez uzyskanie świadectwa na system produkcji firmy (...) czy też poprzez wymianę systemu na inny) byłoby zasadne, gdyby w osnowie decyzji z dnia 22 lutego 2013r. powodowi nakazano uzyskanie w terminie do dnia 22 kwietnia 2013r. takiego rezultatu. Takiego obowiązku jednak decyzja z dnia 22 lutego 2013r. nie formułowała.

Należy też zauważyć, że z treści pism powoda z dnia 17 kwietnia 2013r. i 18 kwietnia 2013r. (k. 7- 8 oraz 11-12 akt administracyjnych) wniesionych do Prezesa UTK jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji wynikało, że powód rozumiał treść obowiązku, jaki miał wykonać na podstawie decyzji z dnia 22 lutego 2013r. w sposób tożsamy z

rozumieniem tej decyzji przez Sąd Okręgowy. Wskazywał bowiem na to, że dla spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych zapewniających bezpieczne prowadzenie ruchu pociągów m.in. zawarł w dniu 13 marca 2013r. porozumienie z formą (...) i Politechniką (...), a po badaniach i uzyskaniu pozytywnych opinii (...) złożyła wnioski o wydanie świadectwa dopuszczenia do eksploatacji („prosimy o przyjęcie tych informacji jako realizacji poleceń zawartych w decyzji ... z dnia 22 lutego 2013r.”).

Odnosząc się dodatkowo do zarzutów pozwanego dotyczących powinności podjęcia przez powoda określonych działań jeszcze przed modernizacją linii kolejowej, ewentualnie po kontrolach przeprowadzonych we wrześniu 2012r. i w lutym 2013r. (vide odpowiedź na odwołanie k. 76 i 77 oraz uzasadnienie apelacji - k. 195) należy zauważyć, że powód na podstawie art. 66 ust. 2aa pkt 1 ustawy o transporcie kolejowym nie może być karany za niepodjęcie działań przed wydaniem decyzji z dnia 22 lutego 2013r. (a do tego w istocie sprowadzałoby się podzielenie tego zarzutu pozwanego). Podstawą wymierzenia kary w tym trybie jest zwłoka w wykonaniu decyzji z tej daty, a zatem ocenie może podlegać wyłącznie działanie lub zaniechanie powoda mające miejsce po wydaniu tej decyzji a nie jeszcze przed datą jej wydania.

Wobec tego, że powód zastosował się do obowiązku nałożonego na niego w decyzji z dnia 22 lutego 2013r., brak było podstaw do stwierdzenia, że pozostawał w zwłoce z wykonaniem tej decyzji, a tym samym do nałożenia na niego kary pieniężnej. Nałożenie tej kary świadczyło zatem o tym, że decyzja z dnia 27 sierpnia 2013r. została wydana bez podstawy prawnej. O istnieniu takiej podstawy nie decyduje bowiem to, że w ustawie o transporcie kolejowym znajduje się przepis upoważniający Prezesa UTK do nałożenia takiej kary (art. 66 ust. 2aa pkt 1), ale to, że w określonym stanie faktycznym zaistniały przesłanki do zastosowania tego przepisu. Skoro w przypadku decyzji z dnia 27 sierpnia 2013r. nie powstały one – decyzja ta została wydana bez podstawy prawnej, co uzasadniało jej wyeliminowanie z obrotu prawnego poprzez uchylenie. Wydanie przez Sąd rozstrzygnięcia reformatoryjnego nie było możliwe w przypadku decyzji kończącej postępowanie wszczęte z urzędu, bez wniosku strony, bowiem Sąd nie miał możliwości zmiany decyzji poprzez odmienne (w stosunku do rozstrzygnięcia Prezesa) rozstrzygnięcie o wniosku tej strony.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym (kosztach zastępstwa procesowego strony powodowej w tym postępowaniu) Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 18 ust. 2 pkt 3 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.